

[Formanden.]

De under dagsordenens punkter 3, 4, 5, og 6 opførte sager kan ikke uden tingets samtykke behandles i dag, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Man gik da til:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Bomholt* til indenrigs- og boligministeren.

Hvorfor finder boligministeren det nødvendigt at begrænse boligbyggeriet i Esbjerg med henvisning til kasernebyggeriet i Varde?

Bomholt: Det er et lokalt spørgsmål, men det er navnlig de principielle linier, der interesserer.

Esbjerg er en i mange henseender vanskeligt stillet by. Byen er i stadig kraftig vækst, mens kurven for boligbyggeriet følger en dalende linie. Det giver et socialt misforhold af betydelig spænding. I 1949 blev der færdiggjort 474 lejligheder, i 1950 336 lejligheder, i 1951 230 lejligheder; i løbet af et par år halveredes således tilvæksten af lejligheder, og for indeværende års vedkommende regnes der med, at højst ca. 140 lejligheder vil kunne færdiggøres. Jeg skal ikke komme ind på eventuelle lokalpolitiske årsager til denne misère, men vil den højtærede minister ikke være enig med mig i, at der i en sådan situation af særegen karakter er særegne hensyn at tage, at det i betragtning af det fælles nationalpolitiske ansvar, vi er inde under, ikke med rette bør kunne siges om os, at vi løser kasernebyggeriet på de boligløses bekostning?

I en situation som denne kan der være tale om forskellige fremgangsmåder. Man kan f. eks. gennemføre et faktisk byggestop overfor de byer, der ligger indenfor en radius af 50 km — dette er tilfældet med Esbjerg og Ribe —, for om muligt at tvinge arbejderne ud af de pågældende byer til den ønskede arbejdsplads. Det er ikke givet, at en sådan fremgangsmåde trods sin hårdhed giver bonus, selvom man koncentrerer anstrengelserne om en enkelt af byerne. Der kan være håndværksmestre, der simpelthen påtager sig byggearbejder i andre byer og lader svendene følge med.

Man kan også vælge den fremgangsmåde, at ministeriet i god tid henvender sig til byernes ledelse og gør opmærksom på det,

der forestår. Det er muligt, at der kan træffes sådanne aftaler med entreprenører, murermestre o. s. v., at problemet ordner sig uden dramatik af nogen art. Det er muligt, at boligbyggeriet i en vis periode kan forceres, for at gennemsnitskvotaen kan holdes, eller at den ønskede arbejdskraft kan hentes fra andre byggeformer end boligbyggeriet. Der ligger mange muligheder, når mennesker søger sammen til forhandling på lige fod og vel at mærke i god tid.

Hvorledes ser den højtærede boligminister på disse forskellige fremgangsmåder? Endelig er der en side af sagen, som jeg ved meget interesserer Esbjergs befolkning. Det må vel være rigtigt, at ikke blot købstæderne, men også stationsbyer og landdistrikter inddrages under ordningen, at der såvidt muligt anvendes samme fremgangsmåde overfor alle de parter, der her kan komme i betragtning, og at de, om jeg så må sige, kommer til at trække på lige hammel.

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Jeg takker det ærede medlem for det spørgsmål, han har stillet; det giver mig lejlighed til kort at redegøre for et problem, som det må være magtpåliggende for os alle at få løst.

Årsagen til det ærede medlems spørgsmål er jo de forhold, som kasernebyggeriet har skabt, og den specielle årsag er det kasernebyggeri, der finder sted i Varde. Forsvarsministeriet har opgjort behovet for murersvende til dette kasernebyggeri således:

I øjeblikket er der brug for ca. 20 murersvende. I begyndelsen af juni måned vil behovet være vokset til ca. 60, og omkring 1. juli vil der være brug for ca. 70 svende. Først henimod slutningen af august regner man med at behovet vil kulminere, således at der skal anvendes ca. 90 svende — naturligvis forudsat at man overhovedet har mulighed for at tilvejebringe dette antal til den tid.

Til dækning af dette behov findes der i Varde og omegn — herunder altså også landdistrikterne — 22 murersvende. Man kan således sige sig selv, at skal kasernebyggeriet i Varde gennemføres — og alle de beslutninger, som er truffet af et stort flertal i dette høje ting, forudsætter jo, at det skal gennemføres —, må der skaffes arbejdskraft også fra andre områder.

Det naturligste er, at den arbejdskraft, som skal til, først og fremmest kommer fra de nærmest liggende byer og den nærmeste